

ни изведе твърде скоро предъ единъ грамаденъ планински ридъ — Пещъта, въ края на който намѣрихме едно стадо кози и овце, придружено отъ нѣколко селяни отъ с. Видима. Спрѣхме да починемъ при тѣхъ и да научимъ пътя за последното село.

Вѣтрътъ бѣше поутихналъ. Слънцето клонѣше на западъ и усили топлината си. Презъ време на малката почивка всички бѣхме насочили вниманието си изключително въ Купнитѣ. Това сж високи хълмове на Стара планина, които граничатъ на изтокъ съ Пещъта. Прилични на купни, обрасли въ долната си частъ съ буйна растителностъ, тѣ стърчатъ като исполини, хвърлятъ сѣнката си на североизтокъ, а помежду тѣхъ процепватъ слънчевитѣ лъчи на августовото слънце. Купнитѣ се виждатъ предъ насъ едва ли не на километъръ — два, но по думитѣ на овчаритѣ, до тѣхъ се отива за два-три часа. Въ Купнитѣ божата дѣсница е вложила една неизказана хубостъ, която би нахранила жадната душа на най-добрия художникъ и предъ която всѣки човѣкъ би прекаралъ часове въ захласъ.

Овчаритѣ ни дадоха посока на движение. Хванахме една стрѣмна пжтека, която завършва тамъ, дето започва гористата частъ на планината. Тукъ следъ малко лутане намѣрихме една пжтека, която ни изведе на Бъзовъ-дѣлъ — обширно пашисе срѣдъ гората.

Отъ Бъзовъ-дѣлъ Юмрукчалъ има най-хубава гледка. Презъ време на почивката, направена тукъ, ние впивахме погледа си въ Юмрука, искахме да разгледаме всѣка негова гънка, която диша свежестъ, красота и сила. Разбирахме, че като се